RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 79.744 van 1 april 1999
in de zaak A. 55.337/VII-12.373.

In zake : de b.v.b.a. TARGETING,
die woonplaats kiest bij
Advocaat E. NIEUWDORP,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Zwitserlandstraat 35

tegen :

het college van burgemeester en schepenen van de gemeente BEERSEL,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat D. LINDEMANS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Keizerslaan 3.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat de b.v.b.a. TARGETING op 22 december 1993 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van "het besluit van 26 oktober 1993 genomen in het Schepencollege van de verwerende partij waarbij in artikel 1 gesteld wordt dat akte gegeven wordt van de melding tot exploiteren van een automatisch wassalon ’op voorwaarde de inrichting te exploiteren volgens de normen opgelegd door VLAREM II’ en onder artikel 2 waarin gesteld wordt dat ’de exploitatie van het wassalon verboden is op werkdagen van 19 uur tot 7 uur alsmede op zon- en feestdagen’";

Gelet op het arrest nr. 46.814 van 31 maart 1994 waarbij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit wordt verworpen;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op de beschikking van 27 oktober 1998 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 12 januari 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 18 februari 1999;

Gehoord het verslag van Staatsraad R. STEVENS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat E. NIEUWDORP, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat J. GHYSELS die, loco Advocaat D. LINDEMANS verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Feiten

Overwegende dat op 8 september 1993 de verzoekende partij aan het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Beersel melding deed van de uitbating van een "wasserij-automatisch wassalon" (het betreft een klasse 3-inrichting), dat op 26 oktober 1993 het bestreden besluit werd genomen, dat dit in artikel 1 akte neemt van de melding "op voorwaarde de inrichting te exploiteren volgens de normen opgelegd door Vlarem II" en in artikel 2 de exploitatie van het wassalon verbiedt op werkdagen van 19 uur tot 7 uur alsmede op zon- en feestdagen, dat bij dat besluit de artikelen 800 tot en met 802 van het besluit van de Vlaamse regering van 7 januari 1992 houdende vaststelling van het Vlaams reglement inzake milieuvoorwaarden voor hinderlijke inrichtingen werden gevoegd;

2. Ontvankelijkheid van het beroep

2.1. Eerste exceptie

2.1.1. Standpunten van de partijen

2.1.1.1. Overwegende dat de verwerende partij bij wege van exceptie aanvoert :

> "1. De verzoekster is voor de exploitatiezetel te Beersel niet ingeschreven in het Handelsregister te Brussel, zodat een vordering omtrent deze exploitatiezetel zo nodig zelfs ambtshalve onontvankelijk moet worden verklaard (art. 41 en 42 Gecoörd. Wetten Handelsregister). Uit de artikelen 4, 9 en 13 van W. Hreg. volgt immers dat een inschrijving in het Handelsregister noodzakelijk is voor elke exploitatiezetel van een handelsactiviteit, zelfs indien deze exploitatiezetels gesitueerd zijn in éénzelfde arrondissement. Het feit dat Beersel en Linkebeek (waar de maatschappelijke zetel van de verzoekster is gevestigd) in hetzelfde arrondissement liggen, ontslaat de verzoekster -in tegenstelling tot hetgeen de auditeur in zijn verslag bij de schorsingsvordering meent- niet van de verplichting

om voor beide exploitatiezetels een inschrijving in het Handelsregister te hebben. Een vordering die wordt ingesteld gegrond op activiteiten van een exploitatiezetel waarvoor geen inschrijving in het Handelsregister werd gevraagd, dient op basis van artikel 42 W. Hreg. onontvankelijk te worden verklaard (MINJAUW, H. 'De ontvankelijkheid van de vordering als sanctie op de niet-inschrijving in het handelsregister', P&B, Gent, MYS & BREESCH, 1993, p. 9). In dit verband kan trouwens ook worden verwezen naar artikel 97, 1° van de Wet van 14 juli 1991 op de Handelspraktijken dat bepaalt dat de Voorzitter van de Rechtbank van Koophandel de staking kan bevelen van de uitoefening van een handelsactiviteit door de exploitatie van een bepaalde zetel zonder dat men hiervoor vooraf in het Handelsregister is ingeschreven";

2.1.1.2. Overwegende dat de verzoekende partij hier in haar memorie van wederantwoord op repliceert :

"1. De oprichtingsakte van de BVBA TARGETING, destijds gevestigd te Anderlecht, verscheen in de bijlage tot het Belgisch Staatsblad van 24 maart 1992.
In de buitengewone algemene vergadering van 1.6.1993 werd beslist om de maatschappelijke zetel over te brengen naar de Alsembergsesteenweg 89 (b.26) te Linkebeek (zie bijlage tot het Belgisch Staatsblad van 13.8.1993 - stuk nr. 20).
In de buitengewone algemene vergadering van de BVBA TARGETING van 18.10.1993 werd het maatschappelijk doel gewijzigd en werd de overdracht van de maatschappelijke zetel van Anderlecht, De Fiennesstraat 49 naar Linkebeek in de nederlandse taal goedgekeurd en samen met de statuten in de nederlandse taal aangenomen (zie bijlage tot het Belgisch Staatsblad van 6.11.1993 - stuk nr. 21).
Deze wijziging werd ingeschreven in het handelsregister op datum van 22.12.1993 (zie inventaris). Een laatste aanpassing in het handelsregister gebeurde op 28.2.1994 (zie stuk 23).
Hieruit blijkt dat de verzoekende partij regelmatige inschrijvingen liet geschieden.
Men vergete niet dat een zeker tijdsverloop normaal is wanneer notariële akten vertaald moeten worden en administratief in orde gebracht worden.
(...)";

2.1.2. <u>Bespreking</u>

Overwegende dat de exceptie wordt verworpen om de volgende redenen :

2.1.2.1. Het verzoekschrift tot nietigverklaring vermeldt de inschrijving van de verzoekende partij, met maatschappelijke zetel aan de Alsembergsesteenweg 89 B te Linkebeek, in het handelsregister te Brussel, onder nummer 556.268.

2.1.2.2. De artikelen 41 en 42 van de gecoördineerde wetten op het handelsregister bepalen respectievelijk :

> "41. Bij gebreke van vermelding van het nummer der inschrijving in het handelsregister in het exploot van dagvaarding en behoudens verantwoording van die inschrijving op de datum, waarop de eis werd ingesteld binnen de door de rechtbank gestelde termijn, verklaart deze de eis van ambtswege niet ontvankelijk.
>
> 42. Onontvankelijk is elke hoofdeis, tegeneis of eis tot tussenkomst welke zijn grond vindt in een handelswerkzaamheid waarvoor de verzoeker niet ingeschreven was bij het instellen van de vordering.
>
> De niet-ontvankelijkheid is gedekt indien zij niet vóór iedere andere exceptie of verweermiddel wordt voorgesteld".

2.1.2.3. Het wordt niet betwist dat op de datum van het instellen van voorliggend annulatieberoep de verzoekende partij in het handelsregister te Brussel was ingeschreven op haar huidige maatschappelijke zetel, aan de Alsembergsesteenweg nr. 89 te Linkebeek.

De inschrijving in hetzelfde handelsregister werd pas nadien aangepast met betrekking tot de bijvoeging van een tweede inrichting, namelijk deze waarop de bestreden beslissing betrekking heeft, gelegen te Beersel, Eigenbrakelsesteenweg 18, dit is in hetzelfde gerechtelijk arrondissement.

De verzoekende partij was dus wel degelijk ten tijde van het instellen van het beroep voor de

handelswerkzaamheid bestaande in het uitbaten van een wassalon, ingeschreven in het handelsregister van het gebied waar de desbetreffende inrichting wordt geëxploiteerd, zodat de sancties vervat in voormelde artikelen 41 en 42 niet van toepassing zijn;

2.2. <u>Tweede exceptie</u>

2.2.1. <u>Standpunten van de partijen</u>

2.2.1.1. Overwegende dat de verwerende partij opwerpt :

> "2. De verzoekster heeft haar maatschappelijke zetel te Linkebeek, en de hier in betwisting zijnde exploitatiezetel is gevestigd te Beersel, in het Vlaamse land. Overeenkomstig de rechtspraak van de Raad (R.v.St., arrest MANEGE DES DRAGS, nr. 20.302 van 30 april 1980) en van de burgerlijke hoven en rechtbanken (Arbhof. Antwerpen, 5 februari 1988, R.W. 1988-89, 860) dient een vennootschap met een exploitatiezetel in het Nederlandse taalgebied haar statuten en alle andere vennootschapsakten (tevens) in het Nederlands op te stellen en bekend te maken, zoniet is haar vordering onontvankelijk. De bijlagen bij het meldingsformulier bevatten de publicatie bij uittreksel van de statuten van de verzoekster in het Belgisch Staatsblad. Deze statuten, met inbegrip van de aanstelling van Georges MICHELS tot zaakvoerder, zijn in het Frans opgesteld zodat zij, gelet op het feit dat de maatschappelijke zetel van de verzoekster in het Nederlandse taalgebied is gevestigd, op basis van artikel 10 van het Taaldecreet van 19 juli 1973 nietig zijn. Bijgevolg kon de heer MICHELS evenmin geldig de beslissing nemen tot het instellen van een beroep tot nietigverklaring en is het beroep derhalve onontvankelijk (R.v.St., arrest MANEGE DES DRAGS, nr. 20.302, van 30 april 1980);

2.2.1.2. Overwegende dat de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord stelt :

> "2. Er kan geen aanleiding bestaan om de onontvankelijkheid uit te spreken nu aangetoond werd dat zowel het taaldecreet van 19 juli 1973 nageleefd werd als de wetgeving inzake de inschrijvingen in het handelsregister (art. 4, 6 en 9 K.B. van

20 juli 1964 - inschrijving in het rechtsgebied van de Rechtbank van Koophandel).
Zie attest Bureau JORDENS op formulier II/B - verzoek om wijziging van de inschrijving van een vennootschap d.d. 22.12.93 (stuk 22).
Verwerende partij toont verder geen belang noch nadeel aan om deze excepties op te werpen";

2.2.2. <u>Bespreking</u>

Overwegende dat de exceptie wordt verworpen om de volgende redenen :

Op 18 oktober 1993 werd een notariële akte opgesteld waarin de statuten van de verzoekende partij in het Nederlands werden aangenomen.

Artikel 5 van het decreet van 19 juli 1973 tot regeling van het gebruik van de talen voor de sociale betrekkingen tussen de werkgevers en de werknemers, alsmede van de door de wet en de verordeningen voorgeschreven akten en bescheiden van de ondernemingen, schrijft voor dat "alle wettelijke voorgeschreven akten en bescheiden van de werkgevers" en "alle documenten welke bestemd zijn voor hun personeel", "door de werkgever in het Nederlands (worden) gesteld".

Artikel 12 van die statuten vertrouwt het bestuur van de vennootschap toe aan de persoon die, in het Nederlands, de beslissing heeft genomen voorliggende vordering in te stellen.

In de bijlagen tot het Belgisch Staatsblad van 6 november 1993 werd, in het Nederlands, bekendgemaakt dat de statuten in het Nederlands werden goedgekeurd en aangenomen.

Het blijkt dus niet dat het meervermelde decreet werd geschonden;

2.3. Derde exceptie

2.3.1. Standpunten van de partijen

2.3.1.1. Overwegende dat de verwerende partij opwerpt :

> "3. Een ’beslissing’ tot akteneming is geen uitvoerbare akte, d.i. een akte die een rechtstoestand in het leven roept, wijzigt of opheft en dit eenzijdig en gezagshalve, zonder tussenkomst van de rechter. De akteneming doet geen rechtsgevolgen ontstaan, maar stelt enkel het bestaan van een inrichting vast. Administratieve maatregelen die per se geen uitvoerbare kracht hebben en geen gevolg hebben op de rechtstoestand van de verzoeker, komen niet in aanmerking voor vernietiging. Luidens art. 4 § 2 VLAREM I mag de aanvrager de dag na de melding die hij heeft gedaan met alle vereiste gegevens conform art. 2 VLAREM I, de exploitatie aanvatten. De akteneming van art. 4 is een louter administratieve formaliteit. Zo’n ’beslissing’ kan dan ook niet met een beroep tot nietigverklaring worden bestreden, wat trouwens ook de mening van de auditeur was in zijn verslag bij de schorsingsvordering.
> Het feit dat de overheid in die beslissing eveneens, met verwijzing naar art. 802 van het VLAREM II, de openingstijden vermeldt, wijzigt daaraan niets nu die verplichting ook zonder die vermelding bestaat, rechtstreeks voortvloeiend uit dit artikel 802. De verwerende partij heeft de verzoekster enkel ter informatie herinnerd aan de hem krachtens artikel 802 van het VLAREM II opgelegde sluitingsuren. Een dergelijke informatieve mededeling maakt geen beslissing uit waartegen een beroep tot nietigverklaring voor de Raad van State openstaat (R.v.St., arrest BOINEM, nr. 6.705, van 28 november 1958; R.v.St., arrest GOOSSENS, nr. 6.743, van 11 december 1958; R.v.St., arrest LAMBRECHTS, nr. 12.381, van 10 mei 1967)";

2.3.1.2. Overwegende dat de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord repliceert :

> "3. De verwerende partij spreekt zich tegen wanneer zij stelt dat ’een beslissing tot akteneming geen uitvoerbare akte is’.
> Men ziet inderdaad niet in wanneer gezegd wordt dat de akteneming geen rechtsgevolgen kan doen

ontstaan, deze zelfde akteneming de gemeente zou toelaten om de politiecommissaris ter plaatse van de inrichting te zenden met opdracht om de zaak te doen sluiten, omdat de gemeente eenzijdig aan de akteneming een voorwaarde had gekoppeld.
Dit lijkt wel een duidelijke contradictie te zijn in de redenering van de verwerende partij";

2.3.2. <u>Bespreking</u>

Overwegende dat de exceptie deels gegrond en deels ongegrond is, zoals hieronder uiteengezet :

2.3.2.1.1. Het wordt niet betwist dat de inrichting van de verzoekende partij ingedeeld is in klasse 3.

2.3.2.1.2. Artikel 4, § 2, van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning, luidt als volgt :

"Niemand mag, zonder daarvan vooraf melding te hebben gedaan, een inrichting die behoort tot de derde klasse, exploiteren of veranderen.
De Vlaamse regering bepaalt de wijze waarop de melding dient te geschieden".

Artikel 9, § 7, van hetzelfde decreet bepaalde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing wat volgt :

"Het college van burgemeester en schepenen neemt akte van de melding van de exploitatie of de verandering van een inrichting van de derde klasse".

Artikel 4, §§ 1 en 2, van Vlarem I luidt als volgt :

"§ 1. Het bevoegde college van burgemeester en schepenen neemt akte van de in artikel 2 en 3 bedoelde meldingen. De burgemeester schrijft de ontvangen meldingen in in een register dat overeenkomstig de bepalingen van artikel 32 ter inzage wordt gelegd.

§ 2. De exploitatie of verandering van een in artikel 2, § 2, bedoelde inrichting mag worden aangevat de dag na de datum dat de melding met alle vereiste gegevens conform artikel 2 werd gedaan".

Naar luid van de Memorie van Toelichting bij het ontwerp dat het milieuvergunningsdecreet is geworden (Gedr. st. Vl. Raad, 1984-1985, nr. 291/1, p. 6) kan "de overheid in principe niet (...) verbieden dergelijke inrichtingen (d.i. inrichtingen van de derde klasse) op te richten of te exploiteren. Niettemin worden deze inrichtingen aan de meldingsplicht onderworpen om het bestuur toe te laten toezicht uit te oefenen op de naleving van de algemene of sectoriële exploitatievoorwaarden die aan deze inrichtingen kunnen opgelegd worden".

2.3.2.1.3. Uit de aangehaalde bepalingen volgt dat inrichtingen van de derde klasse in beginsel niet kunnen worden verboden.

Het "akte nemen" ervan is het vaststellen, door het gemeentebestuur, dat de melding is gebeurd.

Een dergelijke handeling kan niet worden beschouwd als een administratieve rechtshandeling in de zin van artikel 14, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State.

De exceptie is dus gegrond voor zover ze artikel 1 van het bestreden besluit betreft.

2.3.2.2. Artikel 2 van het bestreden besluit verbiedt om het wassalon te exploiteren op werkdagen van 19 uur tot 7 uur, alsmede op zon- en feestdagen.

Ook al is dit een loutere herneming van het op het ogenblik van het nemen van het bestreden besluit schijnbaar (zie hieronder punt 3.2) geldende besluit van de Vlaamse regering van 7 januari 1992 houdende vaststelling van het Vlaams reglement inzake milieuvoorwaarden voor hinderlijke inrichtingen, dan nog blijft die bepaling een autonoom expliciet verbod, weze het gebaseerd op het besluit van 7 januari 1992.

Dit impliceert dat de latere vernietiging van laatstvermeld besluit op zichzelf niet tot gevolg heeft dat ook het betrokken artikel 2 uit de rechtsorde is verdwenen.

De kwestieuze verbodsbepaling is dus voor vernietiging vatbaar;

2.4. <u>Vierde exceptie</u>

2.4.1. <u>Standpunten van de partijen</u>

2.4.1.1. Overwegende dat de verwerende partij aanvoert :

> "De verzoekster meldt dat zij tegen de bestreden beslissing een beroep heeft ingesteld bij de Bestendige Deputatie. Derhalve zou de bestreden beslissing niet in laatste aanleg zijn gewezen, zodat evenmin een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing openstaat";

2.4.1.2. Overwegende dat de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord repliceert :

> "4. Verzoekende partij heeft inderdaad gemeend een beroep te moeten instellen bij de bestendige deputatie en nadien bij de bevoegde Minister. Tot grote verwondering werd aan verzoekende partij laattijdig meegedeeld dat bij faxbericht van 9 januari 1994 zij in kennis zou zijn gesteld van het feit dat haar beroep als onontvankelijk zou zijn afgewezen (het beweerde faxbericht van 9.1.94 werd slechts voor de eerste maal overgemaakt op datum van 3.5.94 - stuk nr. 12)";

2.4.2. <u>Bespreking</u>

Overwegende dat het milieuvergunningsdecreet geen administratief beroep tegen een besluit als het bestredene organiseert; dat het feit dat de verzoekende partij desondanks een beroep heeft ingesteld, dat als onontvankelijk werd verworpen, hieraan geen afbreuk doet; dat de exceptie wordt verworpen;

3. <u>Gegrondheid van het beroep</u>

3.1. Overwegende dat de verzoekende partij in haar tweede middel aanvoert dat het bestreden besluit onterecht verwijst naar artikel 802 van het besluit van de Vlaamse regering van 7 januari 1992 houdende vaststelling van het Vlaams reglement inzake milieuvoorwaarden voor hinderlijke inrichtingen; dat de verwerende partij repliceert dat de bedoelde verwijzing terecht is;

3.2. Overwegende dat ambtshalve dient te worden vastgesteld dat met het arrest inzake de v.z.w. KONINKLIJK VERBOND DER BELGISCHE SCHUTTERSVERENIGINGEN, nr. 52.260, van 16 maart 1995, de Raad van State bedoeld besluit van 7 januari 1992 heeft nietig verklaard; dat het bestreden besluit toepassing maakt van artikel 802 van dat besluit en derhalve gesteund is op een reglementaire bepaling die in rechte geacht moet worden nooit te hebben bestaan; dat het bestreden besluit derhalve onwettig is,

B E S L U I T :

<u>Artikel 1</u>.

Vernietigd wordt artikel 2 van het besluit van 26 oktober 1993 van het college van burgemeester en schepenen waarbij de exploitatie van een wassalon, gelegen aan de Steenweg naar Eigenbrakel 16/18 te Alsemberg verboden wordt op werkdagen van 19 uur tot 7 uur en op zon- en feestdagen.

<u>Artikel 2</u>.

Het beroep wordt voor het overige verworpen.

<u>Artikel 3</u>.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van het Vlaamse Gewest.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op één april 1900 negenennegentig, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	D. MOONS,	staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

A. WIJNANTS. **M.-R. BRACKE.**